

Josep M. Sanmartí

DL · O · LL · RI · III · O

González demana que confiïn en ell

Per què es va sotmetre Felipe González a una qüestió de confiança al Congrés de Diputats si no en tenia cap necessitat política o legal?

Segons l'oposició, per flebesa; segons els socialistes, per fer una demostració de força. Va ser sobretot el president del PP qui va subratllar dijous passat que cada vegada que el govern de Felipe González té dificultats serioses, planteja una política de diàleg i de consens. Ho va fer després del 14-D quan els sindicats van aconseguir posar tot el país contra el seu govern, ho va fer arran del debat d'investidura quan va fer comptes i va veure que solament amb els diputats socialistes la renominació li anava molt justa, i ho ha tornat a fer ara a conseqüència de l'escàndol de Juan Guerra. Aznar no es va mossegar la llengua i va acusar el govern de confondre els problemes del partit amb els del govern i els d'aquest amb els de l'estat, de manera que al capdavant les picabaralles socialistes esdevenen una qüestió d'estat i correm-hi tots que la casa es crema... Sense suport social, el PSOE es troba, sempre segons la versió de José M. Aznar, amb un projecte de govern esgotat i que necessita el suport còmplice de les altres forces per poder continuar al poder. Això sí, esbufegant de valent.

González va sostenir, lògicament, la versió contrària. Els 176 vots aconseguits, és a dir, la majoria absoluta de la Cambra sencera, a favor de la confiança, i els 130 negatius amb 37 abstencions van palesar que amb un parell de manobres el govern pot dividir l'oposició i impedir accions concertades que, si no són coercitives, són almenys enutjoses. Això és el que va passar molt sovint durant la legislatura anterior. En qualsevol cas, Felipe González ha demostrat amb

xifres a la mà, que no solament està a cobert d'una hipotètica moció de censura (recordem que una moció de censura va ser la tomba política d'Antonio Hernández Mancha), sinó que disposa d'un suport suficient per a traure endavant fins i tot projectes de lleis orgàniques, que requereixen una majoria qualificada. Si Felipe González ofereix diàleg és sobretot perquè no pot anar als fòrums internacionals, i especialment als europeus, amb la imatge de problemes greus a la rereguarda i de deficiències parlamentàries. Per això, Felipe González va disffressar la qüestió de confiança de suport intern per afrontar els grans reptes comunitaris dels pròxims quatre o cinc anys. En nom de la construcció europea, l'oposició que calli. Felipe González va aconseguir demostrar que el retrocés electoral del 29 d'octubre i del 25 de març no li impedeix continuar remenant les cireres, i així ho va reconèixer algun portaveu de l'oposició, com Miquel Roça.

Aquesta vegada el primer ministre va oferir un diàleg molt ampli sobre pràcticament tot, i va deixar que fos l'oposició qui posés els límits.

I certament els va posar. Per exemple, les negociacions s'han de fer amb *totes* les forces polítiques i no val a fer tripijocs per excloure'n alguna. S'han d'entaular ràpidament, perquè el 1993 "ja és al damunt" i hi ha molta feina per fer. No hi ha d'haver imposicions i el govern ha de tenir voluntat de fer concessions. Les converses s'han de fer al Parlament i no d'amagat, etc. Felipe González va acceptar totes les condicions d'aquesta mena. Però no va admetre els 25 punts de Julio Anguita per formar un front d'esquerres. Anguita li va tornar la pilota i li va etzibar que si volia fer una política

d'esquerres, a Madrid i a Brussel·les, havia de pactar amb IU-IC els 25 punts.

Felipe va defugir la polèmica ideològica, dient precisament que es tractava de qüestions pràctiques i concretes i no d'un debat ideològic, que els comunistes han perdut ja fa temps.

El cas Guerra va pesar poc en el conjunt del debat. El van traure bàsicament els grups que van votar que "no" a la confiança, i van adduir que és difícil confiar en un govern que no és capaç d'aclarir aquesta qüestió al Parlament i que fins i tot menteix. Aznar, per exemple, va fer un amable recordatori per dir que el vice-president Guerra està acabat i que és millor que plegui per tal de no endur-se altres companys en la seva inevitable caiguda. El més dur va ser Alejandro Rojas Marcos (PA) que amb una agressivitat fora de to en una discussió normal, si fa no fa va dir que el president Felipe González governa supeditat al seu lloctinent i que, per tant, donar la confiança a l'un és donar-la a l'altre per una presidència bicèfala. Fora d'aquest cas no es palesaren ganes de debò d'aprofitar més l'assumpte i simplement de mantenir la pressió, potser amb vista a la campanya electoral que s'acosta a Andalusia, potser mentre s'espera alguna novetat posem per cas de tipus judicial. Miquel Roca va opinar que entretenir-se amb aquest afer és tancar-se en les anècdotes, en els titulars dels diaris i en la frivolitat, en lloc d'anar al fons de la qüestió que són els nous reptes europeus. Val la pena destacar aquí el paperot que va fer Adolfo Suárez en una des-

menjada intervenció de suport a Felipe González. És difícil interpretar què li va passar al líder centrista, si és que no creia en el que deia, o si simplement va tenir un mal dia. En qualsevol cas, amb un altre discurs com el de dijous passat ja es pot acomiadar de la seva carrera com a líder parlamentari. Caldrà esta amatent als pròxims passos d'aquest polític.

Ara ja s'ha formalitzat el quadro general de la negociació. Se sap qui, a on, quan i què s'ha de negociar i només cal posar-s'hi. En aquest país, en el qual la transició a la democràcia va crear una forta cultura de pactes, l'opinió pública entendrà bé que se signin acords, i fins i tot com més millor.

A la gent, en general, li agrada la bronca entre polítics, però al final vol acords, és a dir, solucions. Però cal tenir presents un parell de reflexions, que d'una manera o altra van sortir a la sessió del dijous passat. Tot és negociable i algunes coses més que altres. Per exemple, la reforma fiscal, o la Llei de Reforma de l'Educació. Són coses que únicament poden rutilar si tenen al darrere un ampli consens. Això no obstant, no es pot convertir cada negociació en una prova definitiva que comprometi la resta del diàleg. I per acabar, no s'hi val a pactar les qüestions menors i fer la santa voluntat (en aquest cas el govern central) en les importants, com és ara les lleis de bases, que després condicionen tota la resta.

A partir d'ara s'obre un període nou en la vida política de l'estat, ja que es posa noms i cognoms al procés pactista que van forçar els resultats electorals del 29 d'octubre. Que hi hagi sort.